

Передплата

«РУСЛАНА» вилосить:

в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
 п. пів року . . . 10 кор.
 на чверть року . . . 5 кор.
 за місяць . . . 1.70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків

Поодинокє число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очі і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що для крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. поноудин.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорушцини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає сядине напередєне застереженє.— Рекламації неопечатанє вільні від порта.— Оголошенє звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Відгуки університетської демонстрації.

Пояснивши всесторонно своє становище в справі послідних університетских подій, остає нам для її докладного освітлєня навести посторонні голоси в сій справі. Передовсім мусимо запротестувати против твердження «патентованого фабриканта опінії» п. М. Лозинського (бо товче ся зі своїми статями в «Ділі», «Раді», «Л. Н. Вістнику», «Ukrainische Revue», «Ріднім Краю», «Гром. Голосі» і др.), звісного апостола анархізму, який в посліднім числі кийвської «Ради» твердить, що «Руслан» зразу заняв вороже становище супротив демонстрації, і тільки пізнійше перемінив свої погляди. Не потребуємо чейже єще раз виказувати, що ми осудили тільки се непошанованє историчних пам'яток університету, яке на жаль скоїло ся при сій демонстрації, однак звернемо увагу п. Лозинському, що він хибно ставить нас в антитезу до «Діла», бо ж і оно так само висказало ся осуджуючо против нищення творів штуки, якими є портрети давних ректорів львівського університету.

На сім місци мусимо єще раз дати вираз почутю огірчення, яке огорнуло цілу руску суспільність з причини виїмкового репресийного поведєня супротив

рускої академічної молодіжи. Заміщена на иншим місци заява з руских політичних кругів дає наглядний доказ сего настрою. Не згадуємо тут про інсбруккі події, де здемольовано цілий будинок італійського правничого виділу, про бійки і демонстрації на віденським та инших університетах, на яких мимо великих нераз ексцєсів не допускано ніколи поліції в мури святини науки, ані не взивано суду до полагодженя справи, яка лежить в компетенції академічної дисциплінарної власти. Згадаймо тільки про бучі польської молодіжи на краківським і львівським університетах, або на львівській політехніці — як знищили портрет проф. Корчинського в Кракові, як кальошами оббили проф. Туліого на політехніці — тоді нікому волос з голови не упав, а супротив польської молодіжи поводили ся сенати дотичних заведєнь з найбільшою вирозуміlostю і виключно в поєднуючим і лагодячим дусі. А якжеж противно поступєно з рускою університетскою молодіжию? Тому не диво, що також і світліjšа частина польської молодіжи відчула сю несправедливість, сю двояку мірку для Русинів і Поляків в краю, та зібравши ся в салі «Дністра», ухвалила резолюції (які подаємо в новинках) з гострим осудом репресий, примінєних супротив руских студентів.

Єще випадало би нам сказати кілька

слів про звісну заяву п. Будзиновського, яку ми навели як примір крайного подраженя нашої суспільности. Бо тільки серед суспільности, у якої зникають всі вигляди на поліпшенє долі і статочний розвій свого організму проявляють ся такі голоси зневіри, така політика розпуки. Що і у нас прийшло до сего явне, найліпшим доказом виступєнє є Будзиновського, хотия і перед тим не хибувало ріжних натяків поодиноких людей і органів в роді п. Лозинського і «Громад. Голосу». Колиб ми сєму заперечували, названо би нас гіпокритами! Однак ми не хочемо вєсти струсиної політики, який ховає голову перед небезпекою і удає, що її не видить. Але мусимо сконстатувати при тім, що прецінь се не ми є причиною того песимізму в політиці, який видить одинокий єще вихід в бомбах і бровнінгу. Противно ми завсїгди старали ся лагодити контрасти, зводити всі кєстї на легальну дорогу конституційних змагань, задержувати в ставленю потрібних до нашого розвою жадань як найбільшу здержаність і сукцєсивність. Однак в Галичині повіяло всепольским, шовіністичним духом, від часу іміграції варшавських револьверовців до Słow-polsk-ого. Вивчені в варшавській школі бляги і шантажу, почали тут своє огидне ремєсло, загравши на найнижших інстинктах товпи, прикрашєних яскравими лат-

Готгард Курлянд.

Лєна Раймерс.

(Перєвіс М. Боднар).

(Дальше).

В їх дільниці кождий їх знав. Поодинокі дільниці в великих містах сє малі провінціональні гнізда: знає ся своїх людей, підглядає ся їх, журить ся їх добром і недолею. — О, йде — говорили — сліпий Раймерс з своєю гарною жінкою...

Лєна Раймерс проводила свій цілий день в сей спосіб. Ціле її єство жило для того чоловіка, котрого любила глубокою, неповорушною любовю.

Для него була молодою й гарною. Коли чесала своє буйне, сіраве волосє, думала, яке воно було колись йому милє. Глядячи на цвітучє своє лице в зеркалі, пригадувала собі, як він держав її голову в своїх руках та покривав її поцілуями. Й як його довгі пальці обнимали її шию, гладили по плєчах легкими, улегними, а певними поворушенєми сліпого, — тоді усміхала ся, як то звичайно усміхає ся тоді, коли кого

хоче розвеселити ся. Але потім перебіг по нїм дроз, що він не може видіти сего усміху й її покотили ся слєози по лицю. Не потребувала їх здержувати, він їх не видів.

Для него була завсїгди весєла, завсїгди в добрім гуморі. Він міг бути деколи в гніві, як сє часто спричинює званє; могла мучити його нетерпєливість задля своєї сліпоти — але при ній знаходив відпочинок і спокій. Вона улагіднювала його житє, заслонювала собою всі прикrostи його істнованя, так що він переходив мимо них, не замічючи їх.

Так минали тижні й місяці. Так минув рік; так минули літа. Минуло десять літ. Ще покраснійшала, — говорили люди, як виділи павю Раймерс, — дозріла, вибуяла. Тепєр на вершкү своєї краси.

Втім сказав одного дня Зеберг до Раймерса — в саме полудне як прочі урядники пішли вже були на обід: — Як раз прийшов з послідною почтою лист, здає ся приватний для вас.

— Приватний, — здивував ся Рай-

мерс. — Сюди адресований, до банку? Дивна річ. Ну перечитайте мені його, будьтє ласкаві.

Зеберг отворив лист. Так, сє був приватний. Читав: — Вельми поважний Панє! Здивуєтє ся, що я Вам особисто незнаний осьміляюсь писати до Вас. Але як пізнаєтє зміст листу, зрозумієтє...

— Й мені пішлєтє пять марок... — сказав зі сьміхом Раймерс. — Здає ся, що сє якийсь жєбручий лист.

Зеберг кивнув. — Так здає ся, — сказав.

— Бо маю Вам сказати важну річ, — читав дальше.

— Видите, вже лізе шило з мішка, — глузував весєло Раймерс.

— Кого тичить ся? — спитав наслухуючи Раймерс.

— Здає ся, що сє дійсно жєбручий лист, — запримітив, викручуючи ся Зеберг. Його голос дрожав, лист дрожав в руці.

— Від когож? — І він обернув, аби подивитись на підпис. — Нєма підпису! — сказав. — Анонімний!

случаях перенесеня душпастиря в стан супочинку з причини спеціальних аномалій фізичних, до виїмкового призна- ня ему емеритури висшої ніж нормаль- ний вимір, але ніколи більше, ніж 2.000 корон.

Підвиснене конґруи має бути роз- ложене на три роки в той спосіб, що в сім році, числячи від 1. січня, виплатять одну третину збільшених поборів душпа- стирских; від 1. січня 1908 року дві третини, а доперва від 1909 року повну квоту.

Дотеперішній закон з 1898 року установляє для Галичини слідуочий ви- мір конґруи:

а) Для самостійних душпастирів: у Львові і в Кракові 2000 К, в містах по- над 10.000 населеня 1600 К, в місцево- стях над 3000 і в купелевих місцево- стях 1400 К, у всіх інших місцевостях 1200 К;

б) для сотрудників: у Львові і в Кра- кові 800 К, в містах н. т. 10.000 меш- канців 700 К, в місцевостях з над 3000 мешканців і в купелевих місцевостях 700 К, у всіх інших місцевостях 700 К.

Після нового закона кождому свя- щеникови будуть признані в числю ва- ні до емеритури додатки до наведе- ного висше виміру конґруї з пропорції до часу єго чинної служби — по сто корон за кождих п'ят літ.

Проемо відновити передплату.

НОВИНИ.

— **Календар.** Ві второк: руско-кат.: Кли- мента; римо-кат.: Агафії. — В середу: ру- ско-кат.: Ксенії; римо-кат.: Дороти.

— **Ревізії і арештованя в Києві.** Оноді зано- товали ми кружляючу по Львові вістку про завішене київської „Ради“. На ділі було що иншого, бо „Ради“ не замкнено, але поліція перевела в середу в ночи трусениці по домах визначних Українців в Києві. Трусениць було в околo 100 домах, а на лукіянівськiм перед- містку, де найбільше мешкає інтелігентних укр. родин, переведено ревізії в 50 домах. „Рада“ в числі з п'ятниці пише ось що про ті ревізії і арештованя: Учора в ночи рблено трусї в редакціях і конторах „Ради“ та „Лі- тературно-Наукового Вістника“. По городу бу- ло багато трусів і арештів. Між иншим ареш- товано: видавця „Ради“ Евгена Чпкаленка і співробітників: Леоніда Бахаревського, Гр. Ко- валенка та Богдана Ярошевського, Бориса Грінченка, Миколу Лисенка, Кирила Стеценка, Модеста Левіцького, Василя Степаненка, Лю- дмилу Драгоманову (дружину Михайла Драго- манова), Ларису (Леся Українка) та Ольгу Ко- сачевих, М. Сяницького (завід. конторою „Ра- ди“), Трус був у дд. Гулака, Федорченка, М. Павловського (редактора „Ради“), д-ки Л. Старницької Черняхівської, п-ни О. Шликевич, Сергія Шемета, д-ра Юркевича, Олекси Кова- ленка, та ин. Учора ж такі були валушені увечері з участків: Е. Чпкаленко, Л. Драго- манова, М. Лисенко, Л. Косачова. За решту поки що не було відомостів. В редакції „Ради“ взято всі рукописи до єдиного, навіть старі рукописи з архіву „Громадської Думки“. Так само взято всі рукописи і в редакції „Літера- турно-Наукового Вістника“.

— **Гаразд! Дружні „Соколи“!** За 10 днів зби- рає ся сойм, аби ухвалити поверх 30 тисяч субвенції польским товариствам сокільским і пожарним. Ми відійдемо знова з порожними руками від тої золотої трапези, бо не уміємо

як слід постояти за свої права і заманіфесту- вати нашу силу. Чи кожда з Вас, Дружні Фі- лії, вивінувана вже в потрібні пожарні прибо- ри? Чи кожда так зорганізована, що обійде ся без помочи нашого інструктора? Чи Ви зрікаєте ся запомоги з тих фондів, на які складають Ваші члени в поті чола зароблений гріш, і лишаєте єго для инших? Так, коли на 320 розісланих до підпису петицій вернула до наших рук ледви одна сотня, вкрита де- в'ятьма тисячами підписів з печатками гро- мад і парохіяльних урядів. Взиваємо проте ті Дружні філії, що ще не прислали нам пети- цій: Виповіть їх до послідного місця підпи- сами членів, дайте потвердити на них Ваш незавидний стан касовий і Вашу працю для добра людскости, та зверніть їх сейчас підпи- саний секції. Кравві запомоги для Вас і для нас найдуть ся, лише запукаймо по них гро- мовим голосом трицять тисяч наших членів. Рівночасно пришліть виповнені квестіонарі, щоби ми могли числами і датами зі звіту Вашої діяльности в минушiм році задокумен- тувати перед соймом Вашу працю при пожар- ній обороні. — **Пожарна секція „Сокола“** у Львові, ул. Руска 20.

— **Масові арештованя академиків.** Число арештованих академиків має виносити 89 разом вже з тими, що їх споваджено з про- вінції. В суботу доставлено до львівської в'яз- ниці п. Вов. Кушніра з Відня, який припадко- во найшов ся був критичного дня коло уні- верситету і як доносить, не був навіть пере- слухуваний на поліції.

Арештованих розміщено в брудних, тем- них і вогких келлях групами по 7 до 12 і за- боронено читати, курити, а навіть не вільно бу- ло доставляти їм харчів зноза в'язничих мурів. За старанем руских професорів університету президент суду ухилив потім заборону читаня та дозволив уживати власної постели, доста- вляти їм зимні страви і м'ясиво, бо в'язничий харч був відразливий і не давав ся їсти. Вче- рашної неділі навідували ся до арештованих цілі їх родини і приносили їм харчі. Стрічі матерій з арештованими синами були глибо- ко трогаччі, так що очевидці не могли здер- жатись від сліз.

Кружляють чутки, що всі арештовані бу- дуть сидіти аж до покінченя слідства, се є ще околo три тижні, почім тих, що на них не буде ніякої вини, випустять. Вшехпольский орган може ликувати, що стало ся по єго волі.

В салі руского „Сокола“ (в будинку „Дні- стра“) відбули ся в суботу загальною акаде- мічні збори в справі арештованя руских ака- демиків. Народам проводив акад. Сьвентохв- ский, голова „Братів-вої помочи студ. полі- техніки“. Реферував Поляк Дорош. Потім роз- винула ся широка дискусія, в якій брали уч- асть бесідники всіх політичних відтінків поль- ских академиків і трех бесідників зпоміж ру- ских академиків. Настрій віча був бурливий. Здавало ся хвилями, що сейчас прийде до бучі з якимись вшехполяками чи відай на- вить з людовцями, що відзивали ся глумливо зид вверий. Одному польскому людовцеві, котрий не держачись предмету нарад, боро- нив сенат, відобрав предсідатель голос, а са- ля обкинула єго невідхлібними прізвискани. Вкінці ухвалено такі чотири резолюції, в я- ких висловлено обурєня університетским вла- стям, зажадано інтервенції сенату за увільне- нєм арештованих академиків або зрезигнова- ня сенату, та резигнації ректора і инше. По вічу, яке числило поверх 500 учасників, хоті- ли академики зробити демонстрацію перед кр. судом на ул. Баторого, але вже в Ривку і на т. зв. Зарванці кінна поліція розбила по- хід і арештувала 5 академиків, яких по пере- слуханю випущено.

Вчера по вічу соціялістів з рефератом п. Дашиньского в тій самій салі „Сокола“, за- носило ся також на демонстрацію на ул. Ба- торого, але кордоз кінної поліції замкнув у- лицю від пл. Галицької.

— **Ріжні вісти.** В Тернополи почав анова ви- ходити „Подільский Голос“

„Українське Жіноцтво“ в Перемишля у- ладжує равт в салі „Нар. Дому“ дня 9. с. м. Дохід призначений на убогих учеників.

— **Перед виборами до парламенту.** На зїзді делегатів виборчого округа Стрий-Жидачів- Бібрка дня 1. с. м. в Стрию ухвалено канди- датури: д-ра Евгена Олесницького і о. Василя Давидяка на послів, а д-ра Мирослава Здер- ковского і Льва Левицького на віцепослів. На д-ра Олесницького і д-ра Здерковского мають голосувати виборці судових округів: Стрий, Медвинчі, Ходорів, Бібрка і Глиняни, а решта на других двох кандидатів (москвофілів).

— **З Заліччя.** „Руска Бесіда“ в Заліччях оповіщує отсим програму забав, які відбудуть ся в льокалі того товариства, а се: вечерни- ці при фортеяні будуть 10. і 17. лютого та 3. і 10. марца, а забава при музиці дня 24. лютого і 7. марца. Вступ на вечерниці 50 с від особи і 1 К родин. білет, а на забаву 1-50 К від особи і 3 К родинний білет.

— **Ц. к. дирекция лісів і державних дібр у Львові** просить нас подати до публичної відо- мости що з причини браку запасів опалового дерева на державнім складі дерева, пересу- ває ся речинець достави закупленого партиа- ми дерева о дальших десять днів, що нале- жить розуміти так, що партиї, які мали по- брати се дерево пр. 1. лютого, можуть зго- лосити с по дерево доперва дня 10. лютого і т. д.

— **З почти.** Находячі ся в руках публіки переказові блянкети первісного накладу (по 2 с) можуть бути уживані в обороті внутріш- нім і по 31. січня 1907 аж до дальшого заря- дженя, если ріжницю ціни між дотеперішними а новими блянкетами вирівнає ся через налі- плене марки одно-сотикової на правім відтин- ку переказовім.

— **Всюди даємо ся випереджувати!** „Gazeta Polska w Bazylii“ пише, що при нагоді по- сьвяченя польского костела в рускій кольонії Прудентополіс в Парані дня 12. грудня м. р- промовив редактор тойж газети в справі осно- ваня в тій кольонії польской школи, котру бу- дуть вести польскі Сестри Милосердя. Такий конвіктовий систем шкіль, яко найдогіднійший на кольоніях приймає ся живо в Парані. Дбали о себе Поляки завели такі школи, невені поль- скими законницями по польских кольоніях в Парані, а ось тепер закладають вже таку школу і на найбільшій рускій кольонії Пруден- тополіс, де, як відомо, осело 10.000 Русинів.

Ми не можемо якось здобути ся на ви- сланє бодай кількох Сестер Служебниць до тої кольонії. Такого конвікту школи не тяжко удержати, бо поселенці даючи туди свої діти, достарчали би всяких средств живности в на- турі подостатком. Се одинокий спосіб основа- ня там рациональної і успішної школи. Другі до того спосібні, а ми о се не жаль зовсім не дбаємо. А знаємо з нашої невеселої істо- ричної минувшини, що як раз лише через конвікти-школи винародовили польскі Єзуїти цілу нашу шляхту в 16. і 17. віці. Молода генерація нашої шляхти пе- рейшла через тоті конвікти і стала поль- скою, а з тим цілі безмежні простори руских земель, що були і є в посіданю тої шляхти і вся сила тих руских зе- мель пішла працювати для польской культу- ри, а Русь занепадала національно. Чи ж нас нічо не научила історія? Чи ми дальше бу- демо такі недбалі? Тож поки час, вишлім до Парани сейчас бодай кілька наших Сестер Служебниць, нехай на тій найбільшій рускій оселі Прудентополіс заложать руску школу в системі конвікту! — *Омега*.

— **Терор в королівстві польсьнім.** В Плоцку застрілено в суботу полковника жандармерії Бемского в хвили, коли він переходив попри костел. — На стациях Наленчів і Леопольдів на шляху надвислянської залізничі появили ся оноді ватаги опришків і знищили всі теле- графічні прибори. Грошій в касах не найшли. — При ул. Черняковській в Варшаві перевела оноді поліція ревізію у всіх домах і арешту- вала околo 100 робітників.

— **Щадниця під дубами.** З Парижа доносять: Жителі французской столиці, що ходили на

ками польського шовінізму та історичної експанзивності. Підперті ще до того грішми, походжачими з мутного жерела, зискали відразу десятки тисяч пренумераторів. Другі польські дневники, видячи сей успіх, нуж і собі грати на русиноїдній струні, при рівночаснім розширенню об'єму дневника. Тим способом нині ротаційна друкарська машина і русиноїдна політика стала доконечним вимогом кожного польського дневника у Львові, який хоче видержати конкуренцію серед повени задрукованої бібули. Навіть людовий Kurjer lwowski не здержався від сеї загальної струї, а такий пр. Dziennik polski не пише інакше про наших академіків, як: *aresztowanie bandytów ruskich*.

Тому то і серед цілої львівської праси польської годі найти хоть одного справедливого голосу в університетській справі, крім хіба одного соціалістичного «Głos-u». Вправді він закидує, що «природним наслідком польско-української боротьби, веденої від давна під націоналістичними гаслами, чужими і шкідливими для робочої маси, ві події вилили ся в таких брутальних формах, як свідчить про те шовіністичне одичіне, яке характеризує студентство, що належить скрізь до авангарда націоналізму»; однак признає відтак: «Домаганя української молодіжи мати національні школи, національний університет, такі справедливі, що не можна їм заперечити, не потоптавши найпростіших принципів справедливости. А доки сеї домаганя не задоволено, мусять Українці мати деякі права у львівському університеті».

Досить прихильно відозвала ся краківська «Nowa Reforma» виводячи:

«Нашу думку про справу українського університета висловляли ми кождий раз ясно й отверто: Нехай правительство дасть Українцям університет! Належить ся він українській людности в Галичині з огляду на її численність і на число українських учеників, що кінчать гімназію. Тільки на одно не можемо ніяк

згодити ся, а саме, щоб хоч грохи було українізовано польський університет у Львові. Нехай правительство заложить для Українців новий університет, але Українці не мають права жадати від нас, щоби ми їм дарували наш польський університет у Львові. Польський університет є здобутком польської науки, а як він з своєї ласки давав місце також українським катедрам, коли знаходили ся для сего здібні кандидати, то се тільки свідчить добре про згідливість університетського сенату». Демократичний краківський орган поминає сю обставину, що історичний розвій львівського університету, який був зразу німецький, а відтак утраквістичний і то в більшій мірі руский чим польський, оправдує більше істнованя руских катедр на львівським університеті, чим ся «ласка», на яку покликає ся «Nowa Reforma». А що «згідливий» тенат інтерпретує сю обставину так само, як краківський орган, тож і тому находить так мало «здібних для сего кандидатів» так що наші надавичайні професори чекають і дочекати не можуть ся звичайних катедр, а габілітувати ся ніхто навіть і не наважить ся на львівському університеті.

Найрозумніше, хотай виходячи зі свого інтернаціонально-соціалістичного становиска, пише краківський «Narząd» про університетську бучу:

«Демонстрация яскраво показала характер польско-українських відносин у східній Галичині. Варварске знищене салі, портретів і т. д. за таку дрібницю, як проголошене і матрикуліційної присяги українською мовою. Чи се не повинно отямити тих, що своїм безоглядним шовінізмом, угнітанєм Українців і заперечуванем прав, які їм належать ся, вигодували глуху ненависть, яка від часу до часу вибухає шаленими проявами розпуки? Скільки вікових кривд, зневаги й несправедливости назбирало ся в кратері, який так вибухає? Всі кривди українського народу кличуть голосом розпуки в сій дикій сваволі української молодіжи.

«В хвилі, коли наші серця живіше бють ся від лицарської боротьби наших дітей і батьків у Познані на польську мову, — чи в сій хвилі сваволя українських студентів не повинна пробувати голосу совісти? Кличуть Поляки до справедливости на західних окраїнах, нехай же вимірять її своїм сусідам на окраїнах східних, і тоді не буде в львівському університеті шовіністичної сваволі і замість запеклих ворогів вони виховають собі союзників і приятелів».

Се повинно би бути становиском кожного розумного і справедливого чоловика. А що тимчасом принесла «галицька дійсність»? Лайку, клевету та денунциацию польської праси, відгрожуваня все польської частини молодіжи, оскаржене професора Тіля перед позауніверситетськими властями, масові арештованя і перетягуюча ся слідча вязниця для рускої університетської молодіжи.

В справі подій на університеті.

В кругах політичних руских розважувано квестию становиска, яке належало би заняти і средств, яких треба би ужити в справі арештовань і виїмкових мір, приміненних до рускої університетської молодіжи. Застановлювано ся також над квестию висланя в тій справі депутатий до представителів краєвих властей, порішено однак депутатий не висилати, а то з причин, що справа є вже віддана судови, як не менше і длятого, що супроти теперішньої ситуації висилане депутатий з нашої сторони могло би уважатись пониженем. З огляду на першу причину порішено віднести ся до міністра судівництва з жалобою на виїмкове і противзаконне трактоване тої справи, яке проявилось в масовім арештованю цілої сотки молодіжи, без посередного візваня до суду і переслухання, в остенційнім веденю її під ескортою і уміщеню гірше простих злочинців.

Підвисшене конгруї.

Закон про підвисшене конгруї, прийнятий вже обома палатами, ухвалено по довгих торгах в комісії і палаті послів, обнижаючи проєктований видаток якраз о половину, так що виносити ме річний видаток держави на платню і емеритури католицького духовенства до 4,860.000 корон. Новий закон конгруальний є властиво лише новелею до закона з 19. вересня 1898 р. обмеженою до сеї одної постанови (що правда, найважнійшої), що установляє до означеного тоді виміру конгруї вісім п'ятилітних додатків по 100 корон для душпастирів в чинній службі, що також вяже ся з відповідним підвисшенем емеритури. Час душпастирської служби, відбутий перед уведенем в жите нового закона конгруального має бути при вимірі п'ятиліть почислений.

Параграф 4. нового закона уповажнює міністра віроісповідань і просвіти в

— Аа так! — сказав відкидаючи. — Такої сорти!

— Ну, дальше читанє подаруймо собі!

— Прошу, не даруйте нічо, цілком нічо! — сказав Раймерс. Се звучало наче якийсь крик тривоги й боязни. Зеберґ глянув. Випростований стояв Раймерс, ціла веселість зникла з його лица. — Прошу читайте всьо! — просив без голосу.

Зеберґ читав усю.

Скінчив — Раймерс зблід на смерть. Упав на своє крісло, заклав руками лице й сидів неповоротно, наче скаменів.

— Се тичить Вашої жінки... — повторив вкінци одно реченє листа. — Ваша жінка... Ваша жінка...

— Се виглядало так, начеб хто говорив у сні.

...опикує Вас від давна... від давна...

— Підскочив до гори наче на муках. — Ах! — застогнав, як ранений звір. Затиснув кулаки й ударив ними коло чола, був як бішений. Потім нагло заточив ся на крісло, його голова упала на груди, й задумав ся.

— Се лайдацтво, пане Раймерс! — закликав в обуреню Зеберґ. Мусимо винайти сего лайдака?

— Лайдацтво, так. — повторив як відгомін Раймерс.

— Прокляте, огидне лайдацтво! повторив Зеберґ і ударив кулаком об стіл, аж задрожав. Жінчину таку, як ваша жінка, що наче сьвята...

— Так, що наче сьвята..., сказав глухо механічно Раймерс. — Десять літ...! Мій Боже, десять літ...! Представте собі се: десять літ жити з сліпим чоловіком...! Але чи се можливе? Тер в зневірю руки. — Жінчина як она... красна, як сьвітло...! О, мій Боже!

— І чиста, як сьвітло! — сказав незворушений Зеберґ, приступив до Раймерса й положив тому сильно руку на плече. — Се неможливе. Без плями перед цілим сьвітом. А такий лайдак...!

Склонив голову Раймерс на його рамя й плакав.

(Дальше буде).

прохід до ліску Вінсен і там проходили ся по т. зв. Королівській алеї, ані не прочували, що близько них знаходиться схований досить великий скарб, бо 40.000 франків, котрі париска поліція викопала там оноді. В одній з великих париских фабрик відкрито недавно тому велике спроневерене а підозріне впало на урядника фабрики якогось Бека. Перед різдвяними святами куповав він для своєї родини дорогоцінні дарунки і то звернуло на него підозріне, бо доходи его не були так великі, щоби він міг купувати так дорогі річи. Поліція підглядала его длятого потайки. Дня 31. грудня пішов за ним тайний агент поліційний аж до ліску Вінсен і там підглянув, що Бек зійшов з дороги та зайшов в глибини ліска, де росла група дубів і там порав ся досить довго коло тих дерев. Пізнійше переконав ся агент, що деякі з тих дубів були позначені хрестиками, але поки що лише-но все по давньому. На другий день прийшов Бек знов до ліса і знов так само порав ся коло тих дубів. Аж тоді поліція придержала его і спитала, що він там робив коло дубів Бек дуже змішав ся і остаточно признав ся, що закопав там 1000 франків в тій ціли, щоби їх его жінка не розпустила. Але поліція не вдовольна ся тим поясненем, лиц взяла Бек під ключ, а оноді вибрало ся до згада-вої дубини кількох урядників поліційних з рискалями і сокирами та почали під назначе-ними дубами шукати грошей. Небавом видо-буто зпід дерев звиш 40.000 франків почасти золотом в рульонах, по части банкнотами, схо-ванями старанно у фляшки.

Репертуар руского театру в Самборі.

Ві второк дня 5. лютого «Користна по-сада» комедия в 5 діях Островского.

В четвер дня 7. с. м. і в п'ятницю дня 8. с. м. «Фавст» опера в 5 діях Гюнода. Музи-ка 77. п. п. Виступ п. А. Гаска. Ціни місць підвишені.

В неділю дня 10. с. м. «Невольник» образ народний з давних часів зі співами і танцями в 5 діях.

Поетичний кутик.

Прибуть і розлука.

Із Ленау.

Коли прийде, здасть ся статъ вї
Так милою, як перший цвіт в весні.

Коли озвесь, такий лісь в душу чар,
Як чую перший спів в цвітисту яр.

Колиж „працай“ з вї уст чую я, —
Здавсь, щеза останній сон життя.

Уляна Кравченко.

Посмертні оповістки.

— **О. Ромян Пасичинський**, радник консистор-ский і парох в Добрій, ярославского деканату, упокоїв ся в Бозі по прийнятю св. Тайн по ко-роткій недужі дня 3. н. ст. лютого. Покійний належав до сих священників, що одушевлені заповітом Тараса, несли світло правди і на-уки між меншу братію. Покінчивши богосло-віє в 1864 році і одруживши ся з Домікелею Вахванинівною, трудив ся покійний через 8 літ яко катехит над патріотичним вихованем міщан яворівських, люблений і поважаний всі-ма. Яко парох в Добрій від 1873 р. побудував величаву муровану церков, яку, зважаючи на бідноту парохіян, доперва в минулім році зміг прикрасити хорошим, стилевим іконостасом. Наділений довірем народа належав через довгі літа до повітової ради ярославской. Вся Яро-славщина йшла за его голосом при всяких виборах. Хоч в послідних роках тяжко недо-магав, мимо сего брав заедно щирю участь в патріотичній роботі. В хаті его ховали ся си-роти-своєнки, а всіх він випровадив в люди. Заболівши перед тижнем на рожу, розпро-стив ся з сам світлом в 69. році життя, а 42 св'ященства. Похорони відбудуть ся 5. лю-того. Пером Ему земля!

Телеграми

з дня 14. лютого 1907.

Загреб. Вчора устроено ту велику демон-страцію проти партії Старчевица, котра об-струкціонувала в соймі.

Царгород. Коло Менсіх розбито болгарску ватагу, з котрої зранено 7 опришків, а 8-ох увязнено.

Берлин. Вчора відбули ся в деяких окру-гах тіснійші вибори. Соціалісти втратили знова 3 мандати. Втрати їх виносять доси 25 мандатів.

Материяли до національно-політичного і куль-турного життя Русинів.

Лист Данила Танякевича до Ол. Барвіньского. Пітричі 25. VI. 1887.

Друже мій дорогий!

Не відписав я Тобі відворотною почтою, — бо покликано мене до Пітрич, котрі я адми-ниструю по небіжчику Івані Левицьким, то не було як и відписати.

Не думав я властиво о присланю Тобі якоїсь групи,*) бо чогось мені тяжко було подумати, що маю людей посилати до деко-рації — до якихс. колюмн. Але що вичтав я, що Ти є аранжером того угрупованя, то я успокоїв ся покладаючи на Твоім народолоб-нім и народоповажаючим характері, що ті при-крі риси декораційно-театральні потрафиш змитигувати и додати ім ваги поважної.

Але будь же ласкав, прийняти мені сих 5 людей за групу: Захарка Литвина старця, Тимка Смика господаря ще не старого, серед-них літ, и 3 жінок молодих: Марину Кіндра-тів, Настю Наконечну и Маруньку Кондюк. Вислати мені сих жінок молодих наказує ина-ша ціль: а то щоби вони бачучи взори уборів (домашнього жіночого промислу) при добрій молодій памяті и добрім оці, щось вивезли науки до дому, и ширили новий смак, якусь ширшу народну культуру у себе дома, — чого такій убогій, тяжко злиденній стороні, як моя, дуже потреба.

От мої реальні результати, яких я за Божюю помочою хтів би через таке вислане осягнути.

Мій Друже дорогий, зробив мені сю у-слугу, улехши мені ту ізду — бо вона при найбільшій злекшеню буде стояти незмірної форси для мене.

А може був би Ти так ласкавим зробити и мене яким там фостиком комітету вистави, не тому, щоби я мав бути справді там чин-ним, — але щоби мені злекшити, кілько но можна приїзд до Тернополя, — бо бач самих людей пускати не думаю, я їх не можу наражати на ніяку деморалізацію чи то и дорозі чи там, но мушу їх пильнувати, — бо моє перше задане по над всі а всі на світі, ухилити всякі деморалізації від моїх людей — народу.

Тепер що до формального. Чи приїзд в середу полудневим потягом єсть можливий? чи не за пізний? чи конечно треба приїхати вівторок в ночі?

Білет чи легитимация має гласити на ізду з Красного до Тернополя й на повороті.

Але пиши до мене все таки на почту Ожидів.

Річи на виставу вишлю не скоріще аж в четвер — бо ще обіду кілька сіл, та де що позбераю.

Цілую Тебе

Данило Т.

*) В 1887 устроено в Тернополі на при-їзд архика. Рудольфа етнографічну виставу, коло котрої найбільше заходив ся Володислав Федорович з Вікна. Окрім предметів етно-графічних виставлених в окремім павільоні, були побіч павільону на великій поляні в мі-ській городі уставлені живі групи наших селян з усіх східно-галицьких повітів, а крім того у-строено там обжиночний похід з танцями пер-ед архикнязем. Сим займав ся п. Ол. Бар-віньский, що був членом етнографічного ко-мітету. Сі групи фотографовано а альбом жертвував комітет архикнязеви.

Другий примірник сего альбому закупило товариство «Просвіта» для свого музею. — Ред. Русл.

Посади домашньої учительки

глядає Русинка учениця II року німецької учительської семінарії. Зголошення при-ймає Адміністрация „Руслава“.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-євро-пейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40 5-45, 9-05*
„ Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40 9-30*
„ Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
„ Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
„ Рави рускої	7-50, 4-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Яворова	8-18, 4-37
„ Коломиї	10-05
„ Ряшева	10-35

На Підзамче.

Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-—*, 2-45, 6-35* 10-05*
„ Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
„ Лавочного	7-30, 2-30 6-25*
„ Самбора	8-55, 4-15, 10-51
„ Станиславова	9-10*
„ Белзця	10-45
„ Ряшева	4-05
„ Коломиї	3-30
„ Рави рускої	7-25*, 11-35*
„ Стрия	11-10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені зьвіздкою. Пору нічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через ці-ційний день в міській бюрі ц. к. державних зе-лізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15. лютого 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. по-пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High Life представлено. Білети вчаснійше можна набу-ти в конторі Пльона при ул. Кароля Людвиг-ка ч. 5.

!Кашель!

Хто на него не звертає бачности грішать проти власного тіла!

КАЙЗЕРА

Грудні-Кармельки

з 3-ма соснами.

Лікарсько випробовані і поручені про-ти кашлю, хрипки, катару, флегми, закатареню устної ями.

5120 нот. дол. свідощть доказує, що они додержують, що прирікають.

Пачка 20 і 40 соти^в.

набувати можна у всіх антиках, дро-ггериях і ліпших корінних торго-влях. (8-31)